

Arrest

nr. 93 918 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X,
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig
kind : X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind: X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE LE COURT, die *loco* advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.2. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden op 18 februari 2008. De beslissing werd ter kennis gebracht op 25 februari 2008, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 29 januari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Verzoekster diende op 22 april 2008 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Die aanvragen werden onontvankelijk verklaard, wat verzoeker betreft op 14 juli 2008 omdat er geen buitengewone omstandigheden waren aangehaald, en wat verzoekster betreft op 14 mei 2008 omdat zij geen afschrift van het nationale paspoort of van de identiteitskaart bij de aanvraag had gevoegd, en ook geen uitleg had verstrekt die zou toelaten haar vrij te stellen van die verplichting. De beslissing gericht aan verzoekster werd ter kennis gebracht op 25 juni 2008, deze aan verzoeker op 5 september 2008. Elkeen werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekers dienden op 3 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Die aanvraag werd op 15 mei 2012 ongegrond verklaard. De beslissing van 15 mei 2012 is de thans bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03/04/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*I, A. (R.R. 075070156460)
Geboren te Strelle op (...)1975
Onderdaan van Kosovo
Adres: (...) 1080 SINT-JANS-MOLENBEEK
+ partner:
M, R. (R.R.: 682092157510)
geboren te Ferizaj op (...)1982
+ dochter: M., E. geboren te Brussel op (...)2008*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 17/05/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor I, A. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.03/05/2012 "(zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare' medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Kosovo."

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : elementen van integratie, de vermeende schending van art. 8 EVRM) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische

aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 3 van het EVRM, de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsook het feit dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout beging.

2.1.2. Verzoekers lichten hun eerste middel toe als volgt: "1. Eerste middel. Genomen van de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en op het feit dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft ; Doordat, eerste tak, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is door zich enkel te baseren op de feit dat betrokkene niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zonder te bestuderen of de behandeling van de verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo ; Terwijl, haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat verwerende partij een tweede keer op de ernstige karakter van de ziekte besluit; Op grond van de bepalingen uiteengezet in bovenvermelde middel moet de administratie haar beslissing steunen zowel in feite als in rechte ; Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed » ; Het artikel 2 van de wet van 1991 verheft tot principe dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed ; Daarenboven stipuleert het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, Zij moet af doende zijn. Bijgevolg moet de motivering inderdaad formeel en adequaat zijn ; Volgens het principe van een goede administratie, en meer bepaald het principe van voorzichtigheid, moet elke administratie een concreet, compleet, loyaal en serieus onderzoek voeren van de omstandigheden van de zaak; zij moet de feiten met de nodige nauwgezetheid onderzoeken, de nodige inlichtingen winnen bij het nemen van de beslissing en alle elementen van het dossier in overweging nemen, teneinde de beslissing met kennis van zake te nemen en dit na alle elementen nuttig voor de behandeling van de zaak verzameld te hebben (J.JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p.687) ; Op grond van de kwestiekeuze motivering de motiveringsplicht wordt hier ernstig met de voeten getreden ; « De beslissing die steunt op onjuiste of juridische onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v. Staat, 404.03.2960, Brinkhuysen, n° 7681 ; R. v. Staat, 30.09.1960, Janssens, n° 8094; R.v. Staat, 23.11.1965, Stad Oostende, n° 11.519)

» ; « L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (CE. 12.05.1989, n° 32.560, R.A.C.E., 1989) ; Bovendien, verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij zich steunt; De motivering moet bovendien afdoende zijn ; In casu is de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd ; Verschillende medische attesten werden bij aanvraag van verzoekers gevoegd ; Deze medische attesten vermelden dat terugkeer onmogelijk is, buiten het feit dat de behandeling beschikbaar is of niet, omdat een terugkeer naar Kosovo de posttraumatische stressstoornis zou verergeren en dat het de trauma zou opwekken omdat haar land zoveel schade heeft veroorzaakt aan verzoekster ; (stuk 2) De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier en van de medische attesten ; De arts-adviseur zegt dat hij niets kan terugvinden over de traumatische gebeurtenissen die aan de basis van de trauma van verzoekster liggen, terwijl het duidelijk is dat het doof de oorlog in Kosovo met haar traumatische belevingen werd veroorzaakt ; Dr. M. schrijft duidelijk dat het sinds de oorlog in Kosovo is dat verzoekster aan een posttraumatische stoornis lijdt; (stuk 2 — medisch attest dd.23.08.2010) Verzoekster werd dus blootgesteld aan een traumatische ervaring en werd geconfronteerd met levensbedreigende situaties; Verschillende leden van haar familie werden gedurende de oorlog gedood; In dit opzicht voegt Dr. M. toe dat men verzoekster ver van de doodsherinneringen moet houden en dat een terugkeer naar Kosovo haar de moorden van de oorlog zou doen herleven ; (stuk 2 - medisch attest dd.23.08.2010) Het gebrek aan motivatie van de beslissing toont aan dat het vereiste examen niet werd gedaan en dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan door tegenpartij ; Jammer genoeg heeft de vorige raadsman van verzoekers de nieuwe medische attesten niet doorgestuurd naar verwerende partij terwijl deze attesten nog onderlijnen dat een terugkeer naar Kosovo echt schadelijk zou zijn voor verzoekster ; (stuk 2) In deze attesten verklaart dr. M. dat verzoekster een relatie van vertrouwen met haar heeft gesticht en dat het zeer moeilijk zou zijn voor verzoekster om dit relatie te onderbreken ; (stuk 2) Ze benadrukt nog op de feit dat een terugkeer naar Kosovo een terugval zou veroorzaken en al de problemen van verzoekster zou verergeren omdat de ervaringen die ze in haar land heeft beleefd de oorzaak zijn van haar ziekte ; Bijgevolg moet de bestreden beslissing die de bovenvermelde bepalingen schendt nietig worden verklaard. Doordat, tweede tak, de betwiste beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaart zonder aandacht te geven aan artikel 3 EVRM ; Terwijl, verzoekster in haar aanvraag had aangeroepen dat zij, haar partner en haar dochter niet naar Kosovo mochten terugkeren voor medische redenen en dat ze in geval van terugkeer zich blootstelden aan een risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ; De schenking van een verblijfsvergunning wegens een ernstige ziekte is, inderdaad, gegrond op artikel 3 EVRM die foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen verbiedt ; In de zaak D. tegen Verenigd Koninkrijk¹ en in de erop volgend jurisprudentie 2, heeft de Europees Hof voor de Rechten van de Mens beoordeelt : « lorsqu'ils exercent leur droit à expulser de tels étrangers, les Etats contractants doivent tenir compte de l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques » 3 Tevens moeten de Staten bekijken of er een risico bestaat dat een verwijdering de regels van artikel 3 zou schenden gezien de medische toestand van de vreemdeling ; In het onderhavige geval, heeft verwerende partij niet aan de argumentatie wat betreft artikel 3 EVRM beantwoord die ontwikkelt was in de aanvraag om machtiging tot verblijf, maar heeft zich tevreden gesteld dit argumentatie af te wijzen zonder zich uit te spreken over de inherente plichten aan een effectief respect tot het menselijk leven; Nochtans, de jurisprudentie zowel van Uw Raad dan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft naar voren gebracht dat een persoon die aan een ernstige ziekte lijdt, die niet kan reizen of die in haar land geen beschikbare behandeling kan verkrijgen of als de behandeling niet toegankelijk is, tot het verblijf gemachtigd moet worden met het risico om anders artikel 3 te schenden ; Inderdaad, het is belangrijk het absolute karakter van artikel 3 EVRM en ook de bescherming van de personen die aan een ernstige ziekte lijden te herinneren, tegenover een verwijdering van het grondgebied die hun gezondheid of hun leven in gevaar zou brengen ; Verschillend van de meerderheid van de beschikkingen, bevat artikel 3 EVRM geen paragraaf 2, zodat geen enkel gerechtvaardigd reden naar voren gebracht mag worden om aan zijn respect te ontsnappen, het gedrag van de vreemdeling mag nooit rechtvaardigen dat hij aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen zou lijden; Bij het beslissen van een verwijdering van het grondgebied van verzoekster, haar partner en haar dochter, in bedreiging van gezondheid van verzoekster, tegen de gedetailleerde adviezen van de dokters, overtreedt verwerende partij artikel 3 EVRM ; Verwerende partij motiveert dus haar beslissing niet deugdelijk met betrekking tot de absolute bescherming die aan het fundamenteel recht van verzoekers toekomt om geen onmenselijke en vernederende behandelingen te beleven en aan hun recht op gezondheid en om geschikte verzorgingen te krijgen in decante toestanden ; Verwerende partij heeft echter zijn verplichting tot motivatie niet geëerbiedigd en de bestreden beslissing moet nietig worden verklaard. Doordat, derde tak, verwerende partij de elementen van

integratie en van een gezinsleven van verzoekster niet onderzocht omdat die buiten de medische context van artikel 9ter vallen ; Dat ze dus haar algemene zorgvuldigheidsplicht niet respecteert en een manifeste beoordelingsfout begaat ; Terwijl buiten de medische redenen, vervult verzoekster ook de voorwaarde van de « urgente humanitaire situaties » van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ; De aanvraag van verzoekster mocht dus aangevuld worden door elementen die aan deze voorwaarde beantwoord ; De instructie houdt inderdaad rekening met « elke situatie die onlosmakelijke is dat de persoon niet verwijderd mag zijn zonder een schending van een fundamenteel recht erkend door België te veroorzaken en aan dewelke alken een verblijfsvergunning in België een einde %al kunnen brengen» ; De lijst somt bepaalde categorieën op die mogen geregulariseerd v/orden op basis van « urgente humanitaire situaties » maar vormt geen alomvattend lijst ; De Minister of zijn gemachtigde mogen hun discretionaire bevoegdheid in andere gevallen gebruiken zoals : De personen die zich in een personele of familiale situatie bevinden en voor wie de unieke bron van verlossing een verblijfsvergunning is ; Dit is het geval in casu ; Inderdaad, verzoekster is met haar partner in 2007 op het grondgebied aangekomen en hun dochter is op 09.12.2008 in Brussel geboren ; Verzoekers verblijven dus al vijf jaar op het grondgebied en hun integratie werd bevestigd in hun aanvraag ; Verwerende partij moest hier rekening houden met die elementen in haar beslissing ; Bestreden beslissing die de bovenvermelde bepalingen schendt moet bijgevolg nietig worden verklaard.“

2.1.3. Samenvattend stellen verzoekers dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Er zouden verschillende medische attesten bij de aanvraag zijn gevoegd. De ambtenaar-geneesheer zou zich vergissen wanneer hij stelt dat er geen oorzaken voor het post traumatisch stress syndroom te vinden zijn. Het ligt aan de oorlog waar verschillende familieleden werden gedood. De laatste medische attesten werden niet doorgestuurd door de vorige raadsman. Die zouden nochtans aantonen dat verzoekende partij niet terug kan naar Kosovo. Er is ook een vertrouwensrelatie ontstaan tussen verzoekster en haar psycholoog. Ook artikel 3 van het EVRM, artikel dat een fundamenteel recht waarborgt, zou zijn geschonden. De beslissing zou op dit punt niet gemotiveerd zijn. Verzoekers stellen bovendien dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de elementen van integratie en met hun gezinsleven. Verzoekster zou ook beantwoorden aan urgente humanitaire situaties, zoals bedoeld in de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers verblijven reeds 5 jaar op Belgisch grondgebied en zouden geïntegreerd zijn. Dit had in overweging moeten genomen worden, alvorens de beslissing genomen werd.

2.1.4. De Raad wijst er vooreerst op dat slechts de beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van 3 april 2009 op 15 mei 2012 ongegrond werd verklaard door het bestuur, de thans bestreden beslissing, tevens het voorwerp van onderhavig beroep, uitmaakt.

Daarnaast is het onderdeel van het middel waarin verzoekers de schending van het *'beginsel van behoorlijk bestuur'* aanvoeren onontvankelijk. Er bestaan immers verschillende dergelijke beginselen en verzoekers laten na enige verdere toelichting te verschaffen. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Daar verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wel nominaal aanvoeren en bovendien enige toelichting verschaffen, is dit onderdeel van het eerste middel evenwel ontvankelijk.

2.1.5. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903,; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.1.6. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. In de mate dat verzoekers van evenwel oordeel zijn dat de materiële motiveringsplicht met de voeten getreden werd, dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats vermag te stellen van de administratieve overheid. De Raad is de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan wettig en niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (naar analogie: RvS 20 januari 2005, arrest nr. 139.590; RvS 10 oktober 2006, arrest nr. 163.382, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551). De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

2.1.7. *“Het aangehaalde medische probleem van verzoekster kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 mei 2012 blijkt immers dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is”.* Deze passage uit de motivering van de bestreden beslissing behelst in feite de kern van de beslissing.

2.1.8. Er is immers vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het thuisland Kosovo, daar vastgesteld wordt dat verzoekster niet beantwoordt aan de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en daar zij in staat is om te reizen.

2.1.9. In het verzoekschrift werden ook elementen aangehaald die geen betrekking hadden op de medische toestand van verzoekster, en die derhalve in het kader van deze medische procedure niet verder onderzocht werden. In zoverre verzoekers zich beroepen op de instructie van 19 juli 2009 wordt terecht gesteld door het bestuur dat deze vernietigd is door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing is, daar deze instructie eenvoudigweg niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is.

2.1.10. De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies van 3 mei 2012 dat hij de diagnose van PTSD niet kan of wil bevestigen, daar deze diagnose bijzonder weinig gedocumenteerd werd. Er werden geen bewijzen aangeleverd van het onderliggend trauma. Nochtans motiveert de ambtenaar-geneesheer dat dit een obligate vereiste uitmaakt om te kunnen spreken van een PTSD. Dit is een medisch oordeel waar de Raad zich inhoudelijk uiteraard niet over vermag uit te spreken. De ambtenaar-geneesheer spreekt over een niet-levensbedreigende anxiodepressieve toestand: in het dossier ontbreekt ook elke betrouwbare informatie over de ernst van de medische toestand. Het laatste medische verslag dat werkelijk bijgevoegd en voorgelegd werd, dateert van augustus 2010. Dat verzoekers hun vorige raadsman bepaalde documenten niet zou hebben overgemaakt, kan immers niet aan het bestuur verweten worden. De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien duidelijk dat er geen enkele contra-indicatie om te reizen is, noch een noodzaak tot mantelzorg.

Het advies van 3 mei 2012 de ambtenaar-geneesheer luidt als volgt:

“ (...) 13/10/2008 Medisch attest Dr. M. PTSD, zonder vermelding van ernst, angst, slapeloosheid en fragiliteit gemeld, medicatie gestopt wegens zwangerschap, die een gunstig effect op de evolutie geeft, er werd nog steeds geen behandeling gestart

23/8/2010 Medisch attest M.

Psychiater Terugkeer gecontra-indiceerd wegens potentiële verergering

23/8/2010 Gedetailleerd medisch verslag M. PTSD, terugkeer gecontra-indiceerd wegens potentiële verergering van nachtmerries eh omwille van de baby

De diagnose van PTSD werd geopperd, maar deze is echter bijzonder weinig gedocumenteerd. Nergens wordt een bewijs geleverd van wat dan ook betreffende het onderliggend trauma.

Deze 36-jarige dame uit Kosovo werd gedurende enige tijd door Dr. M. gevolgd voor PTSD. Nergens komen we te weten welk trauma betrokkene zou meegemaakt hebben. Ter herinnering, volgens de diagnostische criteria van de DSM-IV kan men slechts van een PTSD spreken indien men geïnformeerd is over het bestaan van een identificeerbaar en verifieerbaar zeer ernstig levensbedreigend trauma.

Het Diagnostic and Statistical Manual af Mental Disorders (kortweg DSM) is een Amerikaans handboek voor diagnose en statistiek van psychische aandoeningen dat in de meeste landen als standaard in d©

psychiatrische diagnostiek dient. De huidige versie (uit 2000) is de vierde editie, aangeduid als DSM-IV-TR. De DSM is een classificatiesysteem voor psychiatrische aandoeningen, uitgegeven en opgesteld door de American Psychiatric Association. Het doel van de DSM is om onderlinge vergelijking van (groepen) psychiatrische patiënten mogelijk te maken door ondubbelzinnige definities op te stellen waaraan iemand moet voldoen om in een bepaalde groep te vallen.

De diagnose PTSD lijkt ons hier voorgeschoteld te worden als een soort van toverdiagnose om de onmogelijkheid te rechtvaardigen terug te kunnen keren naar het land van herkomst, maar aangezien ik in de medische verslagen nergens iets kan terugvinden over de traumatische gebeurtenissen die er aan de basis van zouden liggen, kan ik dus per definitie deze diagnose van PTSD NIET bevestigen, wegens niet beantwoordend aan de volgens internationaal erkende diagnostische normen en criteria van een PTSD. De diagnostische criteria voor een posttraumatische stress-stoornis is (DSM IV F43.1 [309.81 volgens de ICD-10 classificatie] vereisen immers obligaats dat er tegemoet gekomen wordt aan de blootstellingscriteria. Het gaat hier niet over een facultatieve voorwaarde, maar het is vereist dat de persoon moet blootgesteld geweest zijn aan een traumatische ervaring waarbij obligaats de persoon een gebeurtenis beleefd heeft, is geconfronteerd geweest met of is getuige geweest van levensbedreigende situaties of waarbij mensen ernstig konden gewond worden of waarin zij bedreigd werden met de dood of een ernstig letsel opliepen, of waarin hun "Fysieke integriteit of die van anderen in gevaar waren. Bij gebrek aan enige informatie over deze gebeurtenissen moeten we deze diagnose dan ook afwijzen, uit de dossierstudie blijkt dat het hier veeleer gaat over een niet-levensbedreigende anxiodepressieve toestand, die trouwens tijdens haar zwangerschap geen enkele medicamenteuze behandeling behoefde zonder dat de klinische toestand op psychisch vlak ook maar de minste verergering vertoond heeft. We krijgen overigens ook nergens betrouwbare informatie over de ernst van de medische toestand. Het enige dat we vernemen is dat ze zonder problemen bevallen is.

We menen dan ook dat hier geen enkele medicatie echt nodig is. In zijn laatste attest schrijft de psychiater trouwens: "Een albanophone psychotherapie zou betrokkene beter kunnen helpen, dan ik" (blz3/5 van verslag van 23/8/2010). Sedert dit laatste verslag van augustus 2010 kregen we trouwens ook geen nadere recentere medische informatie meer.

Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de 36-jarige vrouw sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Kosovo. (...)"

2.1.11. Verzoekers bekritisieren de beslissing en trekken het advies van de ambtenaar-geneesheer in twijfel. Verzoekster stelt slechts dat het trauma ontstaan is in de oorlog waar veel familieleden zijn gestorven en dat er een vertrouwensband is ontstaan met haar behandelende psychiater Dr. M. De Raad stelt evenwel vast dat het onderzoek van de aangeleverde medische informatie grondig is gebeurd, en dat verzoekers het tegendeel niet aannemelijk maken. Louter beweren dat de problemen van verzoekster het gevolg zijn van de oorlog, zonder dat die stelling bevestigd en gedocumenteerd wordt in de medische attesten die ten tijde van de beslissing in het dossier zaten, volstaat niet om aan te tonen dat het gevoerde onderzoek, en bijgevolg de beslissing, onzorgvuldig zou genomen zijn.

2.1.12. Dat de vorige raadsman van verzoekster heeft nagelaten het dossier verder aan te vullen, is de verantwoordelijkheid van verzoekende partij zelf. Dit kan de beslissing op geen enkele wijze beïnvloeden. Verzoekster dient zichzelf te bekwamen in de ingediende procedures en zij dient waar mogelijk en wanneer nodig haar dossier zelf verder aanvullen. Hierbij dient zijzelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. In de beslissing kan enkel rekening worden gehouden met informatie die op dat moment deel uitmaakt van het administratieve dossier. Het komt in de eerste plaats aan verzoekers toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij hebben ingesteld en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. In de bestreden beslissing kan immers enkel rekening worden gehouden met informatie die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd deel uitmaakt van het administratieve dossier.

2.1.13. Dat verzoekster aanvoert dat er een vertrouwensrelatie zou ontstaan zijn met haar dokter is niet meteen relevant. Het is bovendien weinig geloofwaardig daar het onduidelijk is waarvoor verzoekster in behandeling is en daar de behandelende arts in zijn advies bovendien gesteld heeft dat *"een albanophone psychotherapie betrokkene beter zou kunnen helpen dan ik."*

2.1.14. Verzoekster beweert dat zij een levensbedreigende aandoening heeft maar daar liggen niet de minste medische bewijzen van voor. Het louter oneens zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien kan en vermag de Raad zich niet in de plaats stellen van ambtenaar-geneesheer om de medische problematiek in te schatten.

2.1.15. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM gaan verzoekers voorbij aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De regelgeving zoals verwoord in artikel 9ter van de vreemdelingenwet behoudt het voordeel van het verblijfsrecht om medische redenen uitsluitend voor aan personen die op een zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.1.16. Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, geldt dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit diens parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.1.17. De artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *"inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming"*. De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen *"subsidiäre bescherming, reëel risico op ernstige schade..."*, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpcedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.1.18. De thans bestreden beslissing werd genomen conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer. De Raad wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde zogenaamde hoge drempel uit dit arrest werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855).

2.1.19. Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden.

2.1.20. Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert

sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekster *in concreto* dan ook aantonen dat haar actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden bestaan om haar een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en deze *in casu* stelde dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is, werd terecht geoordeeld, conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

2.1.21. Verzoekers betogen dat er geen rekening werd gehouden met de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie. Verzoekers hebben immers gekozen voor een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dienen derhalve medische gronden te laten gelden. Indien zij wensten geregulariseerd te worden op basis van hun integratie, dan dienden zij te kiezen voor een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld kunnen verzoekers zich inderdaad niet meer beroepen op de instructie van 19 juli 2009, daar deze vernietigd werd door de Raad van State. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat die *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. De criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoekers zich wensten te beroepen om geregulariseerd te worden, zijn dus niet meer van toepassing. Dientengevolge kan verzoekers hun aanvraag niet beoordeeld worden in het licht van die instructie.

2.1.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op al het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat het bestuur een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd of de feiten uit het administratief dossier verkeerdelijk zou hebben gekwalificeerd. Al evenmin tonen verzoekers aan dat het bestuur zich gebaseerd heeft op onjuiste feiten of stukken voor het nemen van haar bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook de schending van de redelijke termijn.

2.2.2. Verzoekers lichten hun tweede en laatste middel toe als volgt: *"Doordat, verwerende partij gewoon beantwoordt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werd door de Raad van State en dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn; Terwijl, zulke houding onbetwistbaar een schending uitmaakt van de grondwettelijke beginsels die discriminatie verbieden en die de behandeling van identieke situaties op dezelfde manier eist en van het rechtszekerheid, en vertrouwensbeginsel, evenals het verbod op het arbitraire; Het is inderdaad een puur toeval dat het dossier van verzoekster, op zich gelijkwaardig aan duizend andere ingediende dossiers, behandeld werd na het uittreden van de regering met staatssecretaris Wathélet en bijgevolg wanneer laatstgenoemde geen gebruik meer kon maken van zijn discretionaire bevoegdheid teneinde de administratie te bevelen de criteria in de vernietigde instructie te blijven toepassen ; Daarenboven behoort het de termijn die de administratie nodig had teneinde een beslissing te nemen, meer dan drie jaar!, als onredelijk te beschouwen ; Dergelijk gebrek aan zorgvuldigheid heeft verzoekster schade berokkent, daar haar dossier behandeld werd na de regeringswijziging en bijgevolg, volgens verwerende partij, op een moment waarop de criteria van de instructie niet meer van toepassing geacht werden ; Verzoekster ziet daarenboven dat haar dossier op een fundamenteel verschillende wijze dan de duizenden andere dossiers behandeld wordt, terwijl zij zich nochtans in exact dezelfde situatie als hen bevindt maar de anderen werden, door een toeval bij de administratie, eerder behandeld en bijgevolg onderzocht bij toepassing van de criteria van de instructie ; De bestreden beslissing schendt hierdoor de wettelijke bepalingen en beginselen aangehaald in het middel. Verzoekster beroept zich daarenboven, teneinde de regularisatieaanvraag ingediend na de beruchte termijn van 15 december 2009 ontvankelijk te horen verklaren, op het arrest n° 53.240 van de R.V.V. dd 16 december 2010 , dat stelt : «De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief*

criterium berust en redelijk verantwoord is. Uit de motivering van de voorliggende bestreden beslissing blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die vóór 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zo motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing: "Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheids-voorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag (...) moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 18.12.2009, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. De advocaat van betrokkene meent dat de termijn van indiening geen rol kan spelen aangezien de instructies vernietigd werden door de Raad van State. Het is echter zo dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en doende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en de indieningstermijnen gehandhaafd". Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt geenszins redelijk te verantwoorden is, kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond ». Zoals vastgesteld werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het onderscheid gecreëerd tussen de vreemdelingen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van het artikel 9bis, in samenhang gelezen met de instructie, tussen 15 september en 15 december 2009, en zij die deze indienden na 15 december 2009 niet gegrond op een objectief criterium dat op redelijke wijze te verantwoorden valt ; De aanvraag van verzoekster had bijgevolg ontvankelijk verklaard moeten worden, in de mate dat zij zich baseert op het artikel 9bis, gelezen in combinatie met de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zoals de Staatssecretaris zich er publiekelijk toe verbonden heeft deze te blijven toepassen ; en in de mate dat zij ingediend werd na 15 december 2009, daar gelet op bovenvermelde rechtspraak dit de ontvankelijkheid ervan niet in de weg staat ; Daarenboven verhinderen het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het verbod op discriminatie dat een regeringwijziging, en dus wijziging van Staatssecretaris, een vaststaand en unaniem door de voorgaande regering toegepast beginsel, in twijfel trekken ; Hetgeen waartoe de Staatssecretaris Wathélet zich toe verbonden heeft blijft de administratie dus binden ; Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de beginselen en bepalingen supra vermeld."

2.2.3. Verzoekers stellen samenvattend dat het onterecht zou zijn dat hun dossier niet dezelfde beoordeling heeft gekend als duizenden anderen. Er zou een mogelijkheid bestaan om de instructie te blijven toepassen binnen de discretionaire bevoegdheid. Het heeft meer dan drie jaar geduurd een beslissing te nemen. Er zou een onderscheid zijn gemaakt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben gedaan op basis van de instructie van 19 juli 2009, en deze die dat erna hebben gedaan. Hierdoor zouden alle opgeworpen rechtsbeginselen geschonden zijn.

2.2.4. De Raad verwijst vooreerst naar de bespreking van het eerste middel, in het bijzonder wordt verwezen naar punt 2.1.21, waarbij reeds werd aangetoond dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer toegepast kan worden, daar deze zich niet meer in het rechtsverkeer bevindt.

2.2.5. De thans bestreden beslissing maakt een beoordeling uit door het bestuur op basis van de medische gronden die verzoekster zelf heeft aangehaald en aangebracht om geregulariseerd te worden. Verzoekers kozen dus bewust voor de specifieke en onderscheiden procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gevraagde toepassing van de instructie van 19 juli 2009 wordt in de bestreden beslissing terecht afgewezen, niet enkel omdat de instructie van 19 juli 2009 inmiddels vernietigd werd door de Raad van State en zodoende niet meer bestaat, zo ook de zogenaamde 'humanitaire prangende situaties' waar verzoekers op doelden, maar tevens omdat deze verwijzing niet relevant is in het kader van een procedure betreffende medische regularisatie.

2.2.6. Wat betreft de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers tonen niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld en maken derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt.

2.2.7. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie.

2.2.8. Verzoekers tonen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel, en al evenmin van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel. In de bestreden beslissing wordt namelijk nergens gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 niet werd toegepast omdat de aanvraag na 16 december 2009 werd ingediend. De verwijzingen naar de aangehaalde rechtspraak zijn irrelevant. Er is geen sprake van een verschillende behandeling van het dossier, omdat het na die datum zou ingediend zijn. Verzoekers tonen dit verschil niet aan. De aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateert van 3 april 2009. Hun aanvraag werd ontvankelijk bevonden waardoor het bestuur zich over de aanvraag diende te buigen voor een onderzoek ten gronde. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de reden tot weigering vervat ligt in het gegeven dat verzoekster niet aantoonde of vermog aan te tonen via voorgelegde medische attesten dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Dit maakt dan ook de grondslag uit waarop de weigering van de medische regularisatie is gestoeld. In de procedure die verzoekster zelf heeft aangevraagd en gedocumenteerd, kwam het bestuur zodoende tot een beslissing over de grond van de zaak, die niet toelaat vast te stellen als zou verzoekster ongelijk zijn behandeld in een gelijk geval.

2.2.9. Verzoekers stellen voorts dat het onredelijk is dat zij 3 jaar hebben moeten wachten op hun beslissing en dat dit een onzorgvuldige gedraging betreft die de redelijke termijn vereiste schendt. Dat de bestreden beslissing lang op zich liet wachten, is evenwel op zich geen reden om de beslissing te vernietigen. Wettelijk is er geen termijn bepaald waarbinnen een uitspraak moet geschieden omtrent een medische regularisatieaanvraag. In geen geval kan het feit dat de beslissing enige tijd op zich liet wachten er toe leiden dat verzoekster geregulariseerd moet worden.

2.2.10. De Raad ziet bovendien niet direct in welk belang verzoekers, dewelke de aanvragers zijn van een medische regularisatie, in wezen hebben bij het aanvoeren van de schending van de redelijke termijn. Immers, een eventuele overschrijding van de redelijke termijn kan niet tot gevolg hebben dat de gevraagde machtiging zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, een recht op verblijf zou ontstaan. Zolang verzoekers' aanvraag in behandeling was, verbleven verzoekers tevens, *de facto*, in het Rijk en kon verzoekster genieten van medische voorzieningen en verzorging, indien deze nodig bleken.

2.2.11. Verzoekers tonen bovendien evenmin aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen, in de zin dat een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

2.2.12. Waar verzoekers doelen op onzorgvuldigheid door het feit dat een lange termijn nodig was om tot een beslissing te komen, brengen verzoekers geen elementen aan als zou het onderzoek gebaseerd zijn op foute gegevens, verkeerd gekwalificeerde feiten of als zou er geen grondig onderzoek zijn gevoerd. De Raad benadrukt in deze dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer en het bestuur wel degelijk rekening hebben gehouden met de voorgelegde medische attesten en deze wel naar behoren onderzocht hebben, daar ze daaromtrent afwegingen maken, dewelke weergegeven staan.

2.2.13. Het rechtzekerheidsbeginsel tenslotte is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.2.14. Verzoekers tonen niet aan dat hun recht op rechtzekerheid in deze is aangetast. De aanvraag werd immers ten gronde beoordeeld volgens de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het recht om een aanvraag op grond van dit artikel in te dienen is voorzienbaar en toegankelijk gebleken gelet op de doorlopen procedure en de bestreden beslissing. De aanvraag werd evenwel niet positief weerhouden daar deze niet de vereiste wettelijke voorwaarden vervulde, zoals afdoende gemotiveerd. Waar verzoekers menen dat zij mochten zeker zijn van de toepassing van de instructie van 19 juli 2009,

dient verwezen te worden naar hetgeen *supra* wordt dienaangaande wordt besproken. Het bestuur vermag immers deze instructie niet toe te passen daar die niet bestaat (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC